

Yükümüz Ağır Be Hafız

– GÜLÜM ÇAMLISOY · 01 Mart 2023

Bir çit çitilmiş sözcüklerden geride kalan canhıraş o iç çekiş artık neyin muadili ise geride kalan bir de ırkı, yaşı olmayan hüznün deneni mertebede saklı tutulması vicdanlar.

Rest çektik çekeli hayata
Rast geldiğimizdi ansızın
Bir bilinmeze tekabül eden,
İçten içe yiyen kemiren
Hulasası döngünün
Acıya zimmetli nice ömrün
Vedası bir anda sızan
Edası iç sızlatan

Günlerden metruk
Duygulardan meczup
Hak ve hukuk tanımayan neyse tevafuk eden
Tebessümü kayıp bir ziynet
İçre doğan güneş nasıl da söndü bir gecede
Sökün eden acının
Tahayyülü yok iken
Açılması derin yara tahakkuk eden

İmlası ölüm
İdamı dünün
İlamı hükmün
İfası derin hüznün
Verilesi ferman
Fetvası kayıp akla ziyan

Çeperinde sözcükler yüklenmiş
Şairin küfesi küflenmiş
Künyesinde şehrin
Kinayesi zebaninin
Melek yürekler nasıl da mimlenmiş

Ellerimiz açılmalı semaya
Efkârımız bitimsiz elbet işimiz kaldı sonraya
Yitik ferin, yanık fenerin, göğşe kanat açan zemherinin sedası
Hazan mahsulü küstüğümüz kadere
Hüzün denen coğrafyada saklı bilinmez neşrettiği
Top yekûn göç eden nicesine
Ettiğimiz duanın emsalsiz varlığı.

Kat izinde saklıyız acının
Açılması bir çukur ki
Aymazlığında bu yitimin
Yetinmek bilmedi keder
Yaftalar yığılı yakardığımız kadar
Yükümüz ağır, be hafız
Hulasası yağın kar
Yakut gözlerinde evrenin
Yarenimiz yüce Mevla
Yâd edilesi dünün mizacı
Bir fısıltı iken
Ansızın dönen feryada

Yitimler ve bitimler sonsuz
Işıyan güneşin içi karanlık
Umudun adı yarın ve bahar
Ümidi elden bırakmadığımız kadar

Kandıgımız ne çok insan
Kaykıldığımız zemin
Kaybolmaksa ansızın
Kaybettiklerimiz geri dönmeyecek ne yazık ki

Kavuran güneş beklemede
Yağan kar çoktan tünedi tepeye
Yağmalanmış duygular ve insanlar
Tetiklediği kadar
Hüznün balyalara denk düşen meali
Boğaza takılan hıçkırık sonlandırırken alınan nefesi
Nefsine tapanlar yüzünden
Nesli ve umudu tükenen
Bir hücre hapsinden sökün eden
Nihayetinde enkaz altında kalan bunca insanın
Vebali boynuna kimliksizliğin
Kimyası bozuldu bir kere yerkürenin

Ve insanın da insana ettiği
Yerde kalmayacak elbet ahı
Yiten bunca masum insanın yürekleri d/ağladığı
Bir açmaz bir aymazlık
Göge dokunan el gibi
Yarası keskin yaması derin
Yatışsın yeter ki yürekler
Küredğimiz ömrün hicranı
Düştü de bir bir payımıza.
Yâd edilesi mutlu günlerin
İkbaline duyduğumuz inancı
Saklı tuttuğumuz kadar duayı
Yüce Mevla'dır yetişen...